לאימהות שלנו

נשים מחברות את ישראל

לאימהות שלנו

"היי אימא, זהו, אנחנו נכנסים.
בבקשה תהיי חזקה, אני כבר חוזר.
אוהב אותך!"

ואז הסרט מתחיל...

כאב חד מפלח את הבטן ומתפשט לכל העצמות, הידיים רועדות ומזיעות. לא, לא הכול בסדר. אמרנו לחשוב חיובי. לא לבכות. הוא ביקש ממני להיות חזקה. שוב בוכה. התיאבון שנעלם, לא מסוגלת לישון בשום שעה ביממה. הכרית בסלון, הצעדים בחדר המדרגות, "הם באים אליי".

שהנייד יהיה טעון כל הזמן. המספרים הלא מזוהים, "אולי הוא נפצע?" סמסים, ווטסאפ, "נו, הוא נכנס? תהיי רגועה, אנחנו כאן בשבילך".

חברה שהבן שלה בעזה מתקשרת. "הוא סימס". בוכות יחד, מעודדות. נותנות אחת לשנייה עצות. קלישאות. מתפללות. כי אנחנו רק רוצות את הבנים שלנו בחזרה!

המסדרון ארוך וריק, וקר. מחכה שתיפתח הדלת ותגיד, "אימא אני כאן". אולי תצא לאפטר, לאיזו הפסקה. אלוהים, איפה אתה? רוצה לישון, להיעלם מתחת לשמיכה, ולא יכולה לעזוב אותך. כאילו הערנות האינסופית שלי שומרת עליך. וחלילה שלא אירדם בשמירה...

נכתב על ידי רינה בן עמי, בנה (בן יחיד) משרת בעזה, נפצע באורח קל.

נשים מחברות את ישראל

מי אנחנו?

אנחנו אימהות לילדים שנמצאים בחזית, אימהות לילדים קטנים, סבתות לנכדים צעירים ובוגרים, דודות של... אחיות של... אנחנו הנשים במדינה הזו, שכואבות את המציאות. אנחנו הנשים שלא ישנות בלילות.

ואנחנו פונות אליכן האימהות, הבנות, כדי לספר לכן שיכולה להיות כאן מציאות אחרת. וזה תלוי רק בנו.

אין שלם מלב שבור

רגע לפני שנורו המטחים, באוויר הישראלי הדהדה קריאתן של רחלי פרנקל, בת גלים שעאר ואירים יפרח, שלוש אימהות שהצליחו ברגעים הקשים ביותר לתת כוח לעם שלם, ולראות את טובת הכלל מעבר לכאבן הפרטי. אימהות החטופים ז"ל שיצאו בקריאה מעומק הלב לכל עם ישראל: "תישארו יחד, תישארו יחד!"

ואז התחילה המלחמה. והילדים שואלים, "למה זורקים עלינו פצצות, אימא?" ואנחנו ממלמלות בינינו לבין עצמנו... "כשהילדים נולדו אמרנו שעד שיגיעו לצבא, לא יהיו עוד מלחמות. והנה שוב מלחמה".

אנחנו לא רוצות שהילדים שלנו יגדלו לאותה מציאות עקובה מדם. עייפנו מלשבת בצד ולשתוק. אנחנו רוצות לשנות את המצב הזה, מעתה ועד עולם. ואנחנו יכולות. זה לא קשור לפוליטיקה. לא לפלסטינים, לחמאס או לדעת הקהל העולמית. אנחנו יכולות וצריכות להכריע: "האם זו תהיה המלחמה האחרונה, אימא?".

האור בקצה המנהרות

קליפ: חמאסניק עומד מול מצלמה. עיניים רושפות אש שנאה. מקלל מעומק הלב את העם היהודי. לאט לאט נגלים על המסך דיונים בפייסבוק, שבהם אנחנו, כולנו, מקללים זה את זה. אלה הקללות שלנו. הכוונות שלנו. הרצונות שלנו. וזה אמיתי וחי בנו. עם השנים נעשינו האויב הכי גדול של עצמנו.

השנאה שבינינו, בין ימניים לשמאלנים, בין חילוניים לדתיים, בין כל מי שלא מסכים לדעה שלי, לביני. השנאה הזו מחלחלת וחודרת מתחת לפני השטח. מפוררת את היסוד שעליו כולנו עומדים. ומתוכה עולים מחבלים מתוך מנהרות, מאיימים להשמיד אותנו. השנאה הזאת מאיימת להיכנס לתוך הבתים שלנו בערב ראש השנה ולחסל חצי מדינה. המנהרות שלהם והמנהרות שבתוכנו.

ב"ימים כתיקונם" כולנו מרגישות את זה על בשרנו. האווירה ברחוב הישראלי לא ידידותית ולא חמה. זה מחליש אותנו ושואב מאיתנו את כל הכוחות. כל אחת מאיתנו מכירה היטב את ההרגשה של לחזור הביתה אחרי יום ארוך ומתיש של התנגדויות, ויכוחים, מלחמות על הכביש, ולנחות על הספה בהרגשה שפשוט אין כוח להתמודד עם החיים האלה. אבל איך היה נראה היום שלנו אם הייתה התחשבות הדדית בינינו?

לחצק את הטוב בינינו

מבצע "צוק איתן" נתן לנו טעימה מעם ישראל היפה. קשה שלא להזיל דמעה נוכח גילויי הערבות ההדדית ומעשי האהבה ששוטפים את המדינה: חיילים שנפצעים ומתעקשים לחזור מיד לחזית כי "האחים שלנו שם", אזרחים שתורמים את ביתם למשפחות הפצועים. אינספור משלוחים, ברכות וציורי ילדים לחיילים, והלוויתם של שון כרמלי ומקס שטיינברג, חיילים בודדים, שעשרות אלפים הגיעו

לחלוק להם כבוד אחרון. הצער משותף לכולנו. התחלנו להרגיש. כולנו משפחה אחת. ואנחנו נקרעות בין שני הקצוות הללו. בין מנהרות הפירוד לבין הדאגה שחובקת את כולנו.

איך יכול להיות שעם אחד הוא כל כך מנוגד? כוח אחד מפריד, וכוח שני מחבר.

ומה יקרה כשהמלחמה הזאת תסתיים? האם כל החום שנוצר בינינו ייעלם? יתמוסס? יגמר?

לראות מעבר לדברים

אנחנו מכירות כבר את התרחיש הזה. משהו רע קורה, כולנו מתכנסים, מחבקים, מחזקים. נצמדים זה לזה כמו כבשים, כשהזאבים בחוץ מאיימים לטרוף. והאיום חולף, זמנית. אבל לנו זה לא משנה, אנחנו חוזרים למלא את בתי הקפה, חוזרים למלחמות הקטנות שלנו. והלב לאט לאט מתכסה באבק השגרה. ושוכח את מה שהבנו, את מה שהבטחנו באותם רגעים שהרגש נפתח. והלב שוכח שבלי הקשר הפנימי בינינו, אין לנו כוח אמיתי.

אין לנו יותר זמן לזה. האחדות לא תיפול עלינו מהשמיים. או שניצור אותה בינינו, או שנחכה לעוד משבר שיכה בנו ויפתח מקום בלב.

אין לנו יותר זמן לזה. יש לנו ילדים. קטנים בגודלם, אבל גדולים בהרגשה. והם רוצים לראות פה חברה רגישה יותר, מתחשבת יותר. מבוגרים שבאמת לוקחים אחריות ומוכנים לראות את האחרים. הרי מתוכנו הם גדלים, והופכים להעתק שלנו. היחסים שספגו הם היחסים שילוו אותם בחייהם. כמו שמעץ גדל אותו מין של עץ, כך מאדם גדל אותו האדם. אילו בני אדם אנחנו רוצים שהם יהיו?

מה סוד הכוח שביננו?

יכולנו לדבר אתכן בסיסמאות, לכתוב לכן הסברים מנופחים על תפקיד עם ישראל, ועל חשיבות האחדות שלנו. יכולנו למצוא במקורות של העם שלנו צידוק לכל דבר, אבל אנחנו לא רוצות. כי אנחנו מרגישות שעבורנו, הנשים, אין צורך ב"הוכחות" כדי להגיד שאנחנו לא עם שגרתי, שיש פה משהו משפחתי יותר מבכל מדינה אחרת.

על המשפחה הזאת שלנו, הגדולה, אנחנו כן רוצות להגיד כמה מילים. המשפחה שלנו, עם ישראל, היא משפחה טובה, חמה ודואגת. משפחה שמוכנה להקריב את עצמה למען כולם. אבל המשפחה הזו לפעמים שוכחת מי היא ומנסה להיות כמו כל המדינות בעולם. זה לא תופס פה. עבורנו זה מזויף. וכשאנחנו נעשים רחוקים ומנוכרים, נראה שאנחנו מושכים על עצמנו גלים של שנאה. השמצות. מלחמה.

זה כבר לא מפתיע שגם בימים שאנחנו נאבקים על חיינו פה בצורה הכי מוסרית שניתן, כותרות כמו "היטלר, צדקת!", "אנטישמיות כמו של פעם" ו"אירופה נגד היהודים" שוטפות את הרשת. אנחנו מדפדפות את המידע, לא רוצות לשקוע בתוך כל השנאה, ומבפנים מרגישות היטב שמשהו כאן לא תקין. אבל מה?

זה קורה בגלל שבימי שגרה הלב שלנו אטום. הכלל "ואהבת לרעך כמוך" הפך לסטיקר על האוטו, אבל ללב שלנו הוא מסרב להידבק. זו הדרך היחידה שלנו וממנה לא נוכל לברוח. הכלל הזה ירדוף אותנו עד שנקיים אותו, כי הוא צרוב בגנטיקה שלנו, העם היהודי. זו המחויבות שלנו לא רק כלפי עצמנו, אלא כלפי האנושות כולה. לאהוב זאת ה"סגולה" שלנו.

נקיים אותו - נהיה לעם. והעולם יוכל לנשום לרווחה.

נפר אותו - העולם יקום עלינו. כמו מנסה לומר: "למה אתם שוכחים שתפקידכם להביא לכאן אהבה?".

הפסיקו לאימא אחת

המלחמה הפכה את כולנו לאימא. אני דואגת לכל חייל בשדה הקרב בעזה כאילו הוא הבן שלי. אני בוכה על חיים שנלקחו כאילו חלק ממני נלקח.

למרות הכאב המשתק, אנחנו לא חסרות אונים.

כאן את, אני, השכנה, החברה וחמותך - לכולנו יש תפקיד - לאסוף את השברים, לחבר, לאחד ולדרוש כאישה אחת: **חיבור עכשיו!** את כל עוצמת הצעקה המתפרצת מלבנו "החזירו את הנערים בשלום" עלינו לשלוח כחץ לליבה של האומה שלנו, ולדרוש: **די לפילוג. הפסיקו את השנאה. בואו נלמד לחיות בשלום, כאן בינינו. אז זו תהיה המלחמה האחרונה.**

בואי אל הממעמקים

"פתחו לי פתח כחודו של מחט
ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם".

(ספר הזוהר, פרשת "אמור")

הלב שלנו סדוק היום. וזה בדיוק החריץ שדרכו נוכל לאפשר למשהו חדש לקרות. **לכן אנחנו קוראות לכן להצטרף אלינו כבר עכשיו למעגלי שיח.** זה קורה ערב ערב בכל הארץ, אלפי נשים, גברים ונוער יושבים ומדברים על האחריות המשותפת שלנו ליצור כאן חברה המבוססת על היסוד שלנו, שהוא הכלל "ואהבת לרעך כמוך".

במעגלי השיח כולנו מרגישים עד כמה השינוי הזה הוא אפשרי, אם כולנו ניתן יד ונתמוך בו. אנחנו יודעות מעל לכל ספק, שאם אנחנו, הנשים והאימהות, נרצה - שום כוח לא יוכל לקום נגדנו. ואז סוף סוף נוכל ללדת מציאות חדשה.

במעגלי השיח אנחנו בונים מקום חם בינינו. אנחנו מתחילים להרגיש זה את זה והופכים קרובים יותר. אנחנו לא מתווכחים ולא שוללים זה את זה. **אנחנו מחפשים את נקודת האיחוי של השבר בינינו, ועולים לדרגת ההסכמה, לרמת החיבור.** כוח הרמוני, טבעי וחיובי מתפשט בין כולנו ומחבר אותנו. ובחיבור הזה אנחנו מכניסות את הבנים, ואת תושבי המדינה כולה תחת חסותו. והם, שנמצאים בשדה הקרב, מתמלאים הרגשת חום וביטחון בזכות החיבור בינינו. **זאת כיפת השלום. עלינו ועל כל העולם.**

ערוץ 66 ב-HOT וב-yes

מדי יום ב-6 בבוקר וב-6 בערב

6 ב-66 רצועת אקטואליה יומית מזווית קבלית

ערוץ

פורטל "קבלה לעם"

פורטל התוכן הגדול והמקיף ביותר בעולם בנושא חכמת הקבלה

www.kab.co.il | 1-700-509-209

קבלה לעם
WWW.KAB.CO.IL | 1-700-509-209

תנועת הערבות

www.arvut.org | 1-700-707-200

תנועת הערבות
1-700-707-200
חפשו ערבות ב-
arvut.org

החיבור בינינו שומר על בנינו

קבלה לעם
WWW.KAB.CO.IL | 1-700-509-209

ערוץ

תנועת הערבות
1-700-707-200
חפשו ערבות ב-
arvut.org